HOTĂRÂREA CURȚII (Camera a treia)

15 iunie 2017 *

„Trimitere preliminară — Competența judiciară în materie civilă și comercială — Regulamentul (UE) nr. 1215/2012 — Articolul 7 punctul 1 — Noțiunile «materie contractuală» și «contract de prestare de servicii» — Acțiune în regres între codebitorii solidari ai unui contract de credit — Determinarea locului de executare a contractului de credit”

În cauza C-249/16,

având ca obiect o cerere de decizie preliminară formulată în temeiul articolului 267 TFUE de Oberster Gerichtshof (Curtea Supremă, Austria) prin decizia din 31 martie 2016, primită de Curte la 2 mai 2016, în procedura

Saale Kareda

împotriva

Stefan Benkö,

CURTEA (Camera a treia),

compusă din domnul L. Bay Larsen, președinte de cameră, și domnii M. Vilaras, J. Malenovský, M. Safjan (raportor) și D. Šváby, judecători,

avocat general: domnul Y. Bot,

grefier: domnul A. Calot Escobar,

având în vedere procedura scrisă,

luând în considerare observațiile prezentate:

— pentru doamna Kareda, de C. Függer, Rechtsanwalt;

— pentru domnul Benkö, de S. Alessandro, Rechtsanwalt;

— pentru Comisia Europeană, de M. Heller și de M. Wilderspin, în calitate de agenți,

după ascultarea concluziilor avocatului general în ședința din 26 aprilie 2017,

pronunță prezenta

* Limba de procedură: germana.

Hotărâre

1 Cererea de decizie preliminară privește interpretarea articolului 7 punctul 1 din Regulamentul (UE) nr. 1215/2012 al Parlamentului European și al Consiliului din 12 decembrie 2012 privind competența judiciară, recunoașterea și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială (JO 2012, L 351, p. 1).

2 Această cerere a fost formulată în cadrul unui litigiu între domnul Stefan Benkö, pe de o parte, și doamna Saale Kareda, pe de altă parte, cu privire la restituirea ratelor lunare aferente unui contract de credit comun plătite de domnul Benkö ca urmare a neplății acestora de către doamna Kareda.

Cadrul juridic

Dreptul Uniunii

Regulamentul nr. 1215/2012

3 Reiese din considerentul (4) al Regulamentului nr. 1215/2012 că acesta urmărește, în interesul funcționării corespunzătoare a pieței interne, să introducă „[…] dispoziții care să unifice normele referitoare la conflictele de competență în materie civilă și comercială și care să asigure recunoașterea și executarea rapidă și simplă a hotărârilor pronunțate într-un stat membru”.

4 Considerentele (15) și (16) ale regulamentului menționat au următorul cuprins:

„(15) Normele de competență ar trebui să prezinte un mare grad de previzibilitate și să se întemeieze pe principiul conform căruia competența este determinată, în general, de domiciliul pârâtului. Astfel, competența ar trebui să fie întotdeauna determinată pe baza acestui criteriu, cu excepția câtorva situații bine definite în care materia litigiului sau autonomia părților justifică un alt punct de legătură. În cazul persoanelor juridice, domiciliul trebuie să fie definit în mod independent, în vederea ameliorării transparenței normelor comune și a evitării conflictelor de competență.

(16) În afară de instanța domiciliului pârâtului, ar trebui să existe și alte instanțe autorizate în temeiul unei legături strânse între instanță și acțiune sau în scopul bunei administrări a justiției. Existența unei legături strânse ar trebui să asigure securitatea juridică și să evite posibilitatea de a se introduce o acțiune împotriva pârâtului în fața unei instanțe dintr-un stat membru care nu era previzibilă în mod rezonabil de către acesta. Acest lucru este important în special în litigiile privind obligații necontractuale care rezultă din încălcări ale intimității și ale drepturilor legate de personalitatea sa, inclusiv privind calomnia.

5 Normele de competență figurează în capitolul II din același regulament. Capitolul respectiv include printre altele secțiunile 1, 2 și 4, intitulate „Dispoziții generale”, „Competențe speciale” și, respectiv, „Competența în materia contractelor încheiate de consumatori”.

6 Articolul 4 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1215/2012, care face parte din secțiunea 1 din capitolul II menționat, are următorul cuprins:

„Sub rezerva dispozițiilor prezentului regulament, persoanele domiciliate pe teritoriul unui stat membru sunt acționate în justiție, indiferent de naționalitatea lor, în fața instanțelor respectivului stat membru.”

7 Articolul 7 din Regulamentul nr. 1215/2012, care face parte din secțiunea 2 din capitolul II menționat, are următorul cuprins:

„O persoană care are domiciliul pe teritoriul unui stat membru poate fi acționată în justiție într-un alt stat membru:

1. (a) în materie contractuală, în fața instanțelor de la locul de executare a obligației în cauză;
   (b) în sensul aplicării prezentei dispoziții și în absența vreunei convenții contrare, locul de executare a obligației în cauză este:

   — în cazul vânzării de mărfuri, locul dintr-un stat membru unde, în temeiul contractului, au fost sau ar fi trebuit să fie livrate mărfurile;

   — în cazul prestării de servicii, locul dintr-un stat membru unde, în temeiul contractului, au fost sau ar fi trebuit să fie prestate serviciile;
   (c) în cazul în care nu se aplică litera (b), se aplică litera (a);

[…]”

8 Textul articolului 7 punctul 1 din Regulamentul nr. 1215/2012 este identic cu cel al articolului 5 punctul 1 din Regulamentul (CE) nr. 44/2001 al Consiliului din 22 decembrie 2000 privind competența judiciară, recunoașterea și executarea hotărârilor judecătorești în materie civilă și comercială (JO 2001, L 12, p. 1, Ediție specială, 19/vol. 3, p. 74), care a fost abrogat prin Regulamentul nr. 1215/2012. Pe de altă parte, articolul 7 punctul 1 menționat corespunde articolului 5 punctul 1 din Convenția din 27 septembrie 1968 privind competența judiciară și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială (JO 1972, L 299, p. 32, Ediție specială, 19/vol. 10, p. 3), astfel cum a fost modificată prin convențiile succesive referitoare la aderarea noilor state membre la această convenție (denumită în continuare „Convenția de la Bruxelles”).

9 Articolul 17 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1215/2012, care face parte din secțiunea 4 din capitolul II din acesta, prevede:

„În ceea ce privește un contract încheiat de o persoană, consumatorul, într-un scop care se poate considera că se situează în afara domeniului său profesional, competența se determină în conformitate cu dispozițiile din prezenta secțiune, fără a se aduce atingere articolului 6 și articolului 7 punctul 5, în cazul în care:

(a) contractul are ca obiect vânzarea de bunuri mobile corporale în rate egale, fixe și eșalonate;

(b) contractul are ca obiect un împrumut rambursabil în rate egale, fixe și eșalonate sau orice altă formă de credit încheiat în scopul finanțării vânzării de bunuri mobile corporale sau

(c) în toate celelalte cazuri, contractul a fost încheiat cu o persoană care desfășoară activități comerciale sau profesionale în statul membru pe teritoriul căruia este domiciliat consumatorul sau, prin orice mijloace, își direcționează activitățile spre acel stat membru sau spre mai multe state, inclusiv statul membru respectiv, iar contractul intră în sfera de acțiune a acestor activități.”

10 Articolul 18 alineatele (1) și (2) din acest regulament, care face parte de asemenea din secțiunea 4 menționată, prevede:

„(1) Un consumator poate introduce o acțiune împotriva celeilalte părți la contract fie înaintea instanțelor din statul membru pe teritoriul căruia partea în cauză își are domiciliul, fie, indiferent de domiciliul celeilalte părți, înaintea instanțelor din locul unde consumatorul își are domiciliul.

(2) Acțiunea poate fi introdusă împotriva consumatorului de către cealaltă parte la contract numai înaintea instanțelor din statul membru pe teritoriul căruia consumatorul își are domiciliul.”

11 Textele articolelor 17 și 18 din Regulamentul nr. 1215/2012 sunt identice cu cele ale articolelor 15 și 16 din Regulamentul nr. 44/2001.

Regulamentul (CE) nr. 593/2008

12 Considerentele (7) și (17) ale Regulamentului (CE) nr. 593/2008 al Parlamentului European și al Consiliului din 17 iunie 2008 privind legea aplicabilă obligațiilor contractuale (Roma I) (JO 2008, L 177, p. 6, rectificare în JO 2009, L 309, p. 87) au următorul cuprins:

„(7) Domeniul de aplicare material și dispozițiile prezentului regulament ar trebui să fie concordante cu Regulamentul [nr. 44/2001] și cu Regulamentul (CE) nr. 864/2007 al Parlamentului European și al Consiliului din 11 iulie 2007 privind legea aplicabilă obligațiilor necontractuale («Roma II») […]

[…]

(17) În ceea ce privește legea aplicabilă în absența unei alegeri, noțiunile de «prestare de servicii» și de «vânzare de bunuri» ar trebui interpretate în același fel ca și în cazul aplicării articolului 5 din Regulamentul [nr. 44/2001] în măsura în care prestarea serviciilor și vânzarea bunurilor sunt acoperite de regulamentul respectiv. Deși contractele de franciză și de distribuție sunt contracte de prestări servicii, acestea fac obiectul unor norme specifice.”

13 Potrivit articolului 15 din acest regulament, intitulat „Subrogația legală”:

„Dacă, în temeiul unei obligații contractuale, o persoană («creditorul») are o creanță față de o altă persoană («debitorul») și dacă un terț are obligația de a-l dezinteresa pe creditor sau l-a dezinteresat pe creditor în executarea obligației respective, legea care reglementează obligația terțului de a-l dezinteresa pe creditor determină dacă terțul este îndreptățit să exercite, în tot sau în parte, împotriva debitorului, drepturile pe care creditorul le avea în temeiul legii aplicabile raporturilor dintre aceștia.”

14 Articolul 16 din regulamentul menționat, intitulat „Obligațiile cu pluralitate de debitori”, prevede:

„În cazul în care un creditor are o creanță față de mai mulți debitori pentru care aceștia răspund solidar, iar unul dintre debitori l-a dezinteresat pe creditor, în tot sau în parte, legea care reglementează obligația debitorului față de creditor determină și dreptul debitorului de a se îndrepta împotriva celorlalți debitori. Ceilalți debitori se pot prevala de drepturile de care dispuneau în raport cu creditorul, în măsura permisă de legea care reglementează obligațiile acestora față de creditor.”

Dreptul austriac

15 Articolul 896 din Allgemeines Bürgerliches Gesetzbuch (Codul civil general, denumit în continuare „ABGB”) are următorul cuprins:

„Un codebitor solidar care a achitat singur totalitatea datoriei este autorizat, chiar și fără să fi avut loc cesiunea drepturilor, să solicite celorlalți debitori rambursarea în părți egale, în cazul în care între aceștia nu a fost convenită nicio altă proporție.”

16 Înainte de a fi modificat prin Zahlungsverzugsgesetz (Legea privind întârzierea la plată, BGBl. I, 2013/50), articolul 905 alineatul 2 din ABGB prevedea că, „în cazul în care are îndoieli, debitorul face plata sumei de bani pe riscul și pe cheltuiala sa creditorului, la domiciliul (sediul) acestuia”.

17 Articolul 1042 din ABGB prevede:

„Cel care plătește în locul celui care avea, potrivit legii, obligația de a plăti are dreptul la restituire.”

Litigiul principal și întrebările preliminare

18 Domnul Benkö, resortisant austriac cu domiciliul în Austria, a introdus o acțiune la Landesgericht St. Pölten (Tribunalul Regional din St. Pölten, Austria) împotriva fostei sale partenere de viață, doamna Kareda, resortisant estonian, care are reședința la o adresă necunoscută din Estonia, pentru a obține restituirea sumei de 17 145,41 euro, majorată cu dobânzile și cu cheltuielile aferente. Din decizia de trimitere reiese că, în cursul anului 2007, când locuiau împreună în Austria, domnul Benkö și doamna Kareda au achiziționat o casă unifamilială, la prețul de 190 000 de euro, fiecare dintre ei fiind, prin urmare, proprietarul unei cote-părți indivize egale cu jumătate din aceasta. În lipsa fondurilor proprii, aceștia ar fi recurs la trei împrumuturi, în valoare de 150 000 de euro, de 100 000 de euro și, respectiv, de 50 000 de euro, contractate în luna martie 2007 la o bancă austriacă în vederea finanțării acestei achiziții și a amenajărilor imobiliare necesare. Atât domnul Benkö, cât și doamna Kareda ar avea calitatea de împrumutat.

19 La sfârșitul anului 2011, doamna Kareda ar fi pus capăt conviețuirii cu domnul Benkö și s-ar fi întors să trăiască în Estonia, într-un loc necunoscut de acesta. Ea ar fi încetat să participe la restituirea împrumuturilor în cauză începând din luna iunie 2012, astfel încât de atunci domnul Benkö ar suporta singur sarcina restituirii acestor împrumuturi. Acțiunea introdusă de domnul Benkö ar avea, așadar, ca obiect obligarea doamnei Kareda la restituirea către acesta, în temeiul articolului 1042 din ABGB, a sumelor corespunzătoare plăților pe care le-ar fi efectuat pentru ea până în luna iunie 2014 inclusiv.

20 Instanța de prim grad de jurisdicție, Landesgericht St. Pölten (Tribunalul Regional din St. Pölten, Austria) a contactat Ambasada Estoniei în Austria pentru a afla adresa domiciliului doamnei Kareda, dar fără niciun rezultat.

21 Mandatarul pentru primirea notificărilor care a fost desemnat pentru doamna Kareda a invocat o excepție de necompetență, susținând că aceasta avea domiciliul în Estonia. Potrivit acestuia, pe de o parte, faptele descrise de domnul Benkö nu intră sub incidența dispozițiilor capitolului II secțiunile 2-7 din Regulamentul nr. 1215/2012. Pe de altă parte, instanța sesizată nu ar fi competentă teritorial, cu atât mai mult cu cât locul unde este stabilit sediul social al băncii la care au fost contractate împrumuturile în cauză și care ar corespunde locului de executare a obligației de restituire a acestor împrumuturi nu ar fi situat în raza de competență teritorială a Landesgericht St. Pölten (Tribunalul Regional din St. Pölten).

22 Admițând argumentația în cauză, această instanță și-a declinat competența internațională pentru soluționarea cauzei.

23 Sesizat cu apel împotriva acestei decizii de domnul Benkö, Oberlandesgericht Wien (Tribunalul Regional Superior din Viena, Austria) a decis că competența în temeiul articolului 7 punctul 1 din Regulamentul nr. 1215/2012 era determinată de locul de executare a obligației contractuale de restituire, și anume, potrivit acestei instanțe, la domiciliul debitorului. Landesgericht St. Pölten (Tribunalul Regional din St. Pölten) ar fi, așadar, competent internațional și teritorial.

24 Mandatarul doamnei Kareda a declarat recurs împotriva acestei decizii a instanței de apel la instanța de trimitere, Oberster Gerichtshof (Curtea Supremă, Austria), solicitând să se constate necompetența instanțelor austriece.

25 În aceste împrejurări, Oberster Gerichtshof (Curtea Supremă) a hotărât să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții următoarele întrebări preliminare:

„1) Articolul 7 punctul 1 din Regulamentul nr. 1215/2012 trebuie interpretat în sensul că dreptul la rambursare (dreptul la compensare/de regres) al unui debitor, care a suportat singur ratele dintr-un contract de credit (comun) încheiat cu o instituție bancară, împotriva celuilalt debitor din același contract, reprezintă un drept contractual derivat (în mod secundar) din contractul de credit?

2) În cazul unui răspuns afirmativ la prima întrebare:

Locul de executare a dreptului la rambursare (drept la compensare/de regres) pe care îl are unul dintre debitori împotriva celuilalt debitor, în temeiul unui contract de credit, se determină
a) potrivit articolului 7 punctul 1 litera (b) a doua liniuță din Regulamentul nr. 1215/2012 («prestarea de servicii») sau
b) conform articolului 7 punctul 1 litera (c) coroborat cu articolul 7 punctul 1 litera (a) din Regulamentul nr. 1215/2012, potrivit *lex causae*?

3) În cazul unui răspuns afirmativ la a doua întrebare litera a):

Acordarea creditului de către bancă reprezintă prestația contractuală caracteristică a contractului de credit și, prin urmare, locul executării pentru prestarea acestui serviciu se determină, conform articolului 7 punctul 1 litera (b) a doua liniuță din Regulamentul nr. 1215/2012, în funcție de sediul băncii, în cazul în care remiterea creditului a avut loc exclusiv în acest loc?

4) În cazul unui răspuns afirmativ la a doua întrebare litera b):

Pentru determinarea locului executării prestației contractuale neexecutate conform articolului 7 punctul 1 litera (a) din Regulamentul nr. 1215/2012 este relevant:
a) momentul în care cei doi debitori au contractat creditul (martie 2007) sau
b) momentul la care debitorul care are dreptul de regres a efectuat către bancă plățile pe care își întemeiază dreptul de regres (iunie 2012-iunie 2014)?”

Cu privire la întrebările preliminare

Cu privire la prima întrebare

26 Prin intermediul primei întrebări, instanța de trimitere solicită în esență să se stabilească dacă articolul 7 punctul 1 din Regulamentul nr. 1215/2012 trebuie interpretat în sensul că o acțiune în regres între codebitorii solidari ai unui contract de credit se încadrează în „materia contractuală” la care se referă această dispoziție.

27 Pentru a răspunde la această întrebare, este necesar să se facă referire la interpretarea dată de Curte în privința articolului 5 punctul 1 din Regulamentul nr. 44/2001, precum și a articolului 5 punctul 1 din Convenția de la Bruxelles, care este valabilă și pentru articolul 7 punctul 1 din Regulamentul nr. 1215/2012, în măsura în care aceste dispoziții pot fi calificate ca fiind echivalente (a se vedea în acest sens Hotărârea din 18 iulie 2013, ÖFAB, C-147/12, EU:C:2013:490, punctul 28).

28 Din această jurisprudență reiese, pe de o parte, că noțiunea „materie contractuală” în sensul articolului 5 punctul 1 din Regulamentul nr. 44/2001 trebuie interpretată în mod autonom, pentru a se garanta aplicarea sa uniformă în toate statele membre, și, pe de altă parte, că, pentru a se încadra în această materie, acțiunea reclamantului trebuie să pună în discuție o obligație juridică liber consimțită de

către o persoană în raport cu alta (a se vedea în acest sens Hotărârea din 14 martie 2013, Česká spořitelna, C-419/11, EU:C:2013:165, punctele 45-47, precum și Hotărârea din 28 ianuarie 2015, Kolassa, C-375/13, EU:C:2015:37, punctele 37 și 39).

29 În această privință, trebuie amintit mai întâi că punctele de legătură menționate la articolul 5 punctul 1 litera (b) din Regulamentul nr. 44/2001 au vocația de a se aplica în privința tuturor cererilor întemeiate pe același contract (a se vedea în acest sens Hotărârea din 9 iulie 2009, Rehder, C-204/08, EU:C:2009:439, punctul 33).

30 În continuare, trebuie considerate ca încadrându-se în materia contractuală toate obligațiile care își au originea în contractul a cărui neexecutare este invocată în susținerea acțiunii reclamantului (a se vedea în acest sens Hotărârea 6 octombrie 1976, De Bloos, 14/76, EU:C:1976:134, punctele 16 și 17, precum și Hotărârea din 8 martie 1988, Arcado, 9/87, EU:C:1988:127, punctul 13).

31 Același lucru este valabil și în cazul obligațiilor născute între doi codebitori solidari, precum părțile din litigiul principal, și în particular în cazul posibilității unui codebitor care a plătit în întregime sau parțial partea din datoria comună a celuilalt codebitor de a recupera suma astfel plătită formulând o acțiune în regres (a se vedea prin analogie Hotărârea din 12 octombrie 2016, Kostanjevec, C-185/15, EU:C:2016:763, punctul 38). Astfel, după cum a arătat avocatul general la punctul 31 din concluzii, întrucât rațiunea acestei acțiuni este ea însăși legată de existența respectivului contract, ar fi artificial, în scopul aplicării Regulamentului nr. 1215/2012, ca aceste raporturi juridice să fie separate de contractul care le-a dat naștere și care constituie temeiul lor.

32 În sfârșit, chiar dacă dispozițiile Regulamentului nr. 1215/2012 trebuie interpretate în lumina sistemului instituit prin acesta, precum și a obiectivelor care îl susțin (a se vedea în acest sens Hotărârea din 16 ianuarie 2014, Kainz, C-45/13, EU:C:2014:7, punctul 19), trebuie să se țină seama de obiectivul coerenței în aplicarea în special a acestui regulament și a Regulamentului Roma I (a se vedea în acest sens Hotărârea din 21 ianuarie 2016, ERGO Insurance și Gjensidige Baltic, C-359/14 și C-475/14, EU:C:2016:40, punctul 43). Or, interpretarea potrivit căreia o acțiune în regres, precum cea în discuție în litigiul principal, trebuie să fie considerată ca încadrându-se în materia contractuală, în sensul Regulamentului nr. 1215/2012, este de asemenea în concordanță cu acest obiectiv de coerență. Astfel, articolul 16 din Regulamentul Roma I leagă în mod expres raporturile dintre mai mulți debitori de cel existent între debitor și creditor.

33 Având în vedere cele care precedă, este necesar să se răspundă la prima întrebare că articolul 7 punctul 1 din Regulamentul nr. 1215/2012 trebuie interpretat în sensul că o acțiune în regres între codebitorii solidari ai unui contract de credit se încadrează în „materia contractuală” la care se referă această dispoziție.

Cu privire la a doua întrebare

34 Prin intermediul celei de a doua întrebări, instanța de trimitere urmărește în esență să afle dacă articolul 7 punctul 1 litera (b) a doua liniuță din Regulamentul nr. 1215/2012 trebuie interpretat în sensul că un contract de credit precum cel în discuție în litigiul principal, încheiat între o instituție de credit și doi codebitori solidari, trebuie calificat drept „contract de prestare de servicii”, menționat în această dispoziție.

35 Potrivit jurisprudenței Curții, noțiunea „servicii” în sensul articolului 5 punctul 1 litera (b) din Regulamentul nr. 44/2001, al cărui text este identic cu cel al articolului 7 punctul 1 litera (b) din Regulamentul nr. 1215/2012, presupune cel puțin ca partea care le prestează să efectueze o activitate determinată în schimbul unei remunerații (a se vedea în acest sens Hotărârea din 14 iulie 2016, Granarolo, C-196/15, EU:C:2016:559, punctul 37 și jurisprudența citată).

36 Astfel cum a arătat avocatul general la punctul 40 din concluzii, într-un contract de credit încheiat între o instituție de credit și un împrumutat, prestarea de servicii rezidă în remiterea către cel de al doilea a unei sume de bani de către cel dintâi în schimbul unei remunerații plătite de împrumutat, în principiu sub forma unor dobânzi.

37 Prin urmare, este necesar să se considere că un astfel de contract de credit trebuie calificat drept „contract de prestare de servicii” în sensul articolului 7 punctul 1 litera (b) a doua liniuță din Regulamentul nr. 1215/2012.

38 În consecință, trebuie să se răspundă la a doua întrebare că articolul 7 punctul 1 litera (b) a doua liniuță din Regulamentul nr. 1215/2012 trebuie interpretat în sensul că un contract de credit precum cel în discuție în litigiul principal, încheiat între o instituție de credit și doi codebitori solidari, trebuie să fie calificat drept „contract de prestare de servicii”, menționat în această dispoziție.

Cu privire la a treia întrebare

39 Prin intermediul celei de a treia întrebări, instanța de trimitere solicită în esență să se stabilească dacă articolul 7 punctul 1 litera (b) a doua liniuță din Regulamentul nr. 1215/2012 trebuie interpretat în sensul că, în cazul în care o instituție de credit acordă un credit în favoarea a doi codebitori solidari, „locul dintr-un stat membru unde, în temeiul contractului, au fost sau ar fi trebuit să fie prestate serviciile” în sensul acestei dispoziții este, în absența vreunei convenții contrare, locul sediului instituției în cauză, inclusiv în vederea determinării competenței teritoriale a instanței chemate să se pronunțe cu privire la acțiunea în regres între acești codebitori.

40 În această privință, este necesar să se stabilească, în conformitate cu jurisprudența Curții, obligația caracteristică a contractului (a se vedea în acest sens Hotărârea din 14 iulie 2016, Granarolo, C-196/15, EU:C:2016:559, punctul 33).

41 Or, astfel cum a arătat avocatul general la punctul 45 din concluzii, în cadrul unui contract de credit, obligația caracteristică este chiar acordarea sumei împrumutate, în timp ce obligația împrumutatului de a restitui suma în cauză este doar consecința executării prestației împrumutătorului.

42 Prin urmare, trebuie să se considere că, cu excepția ipotezei în care există o convenție contrară, menționată de instanța de trimitere în întrebarea sa, locul în care au fost prestate serviciile, în sensul articolului 7 punctul 1 litera (b) a doua liniuță din Regulamentul nr. 1215/2012, este, în cazul acordării unui credit de către o instituție de credit, locul în care este situat sediul acestei instituții.

43 Referitor la aspectul dacă această observație este de asemenea relevantă în vederea determinării instanței competente teritorial să se pronunțe cu privire la o acțiune în regres între codebitorii solidari ai obligației de restituire, trebuie amintit că, astfel cum reiese din cuprinsul punctului 31 din prezenta hotărâre, o astfel de acțiune se întemeiază pe contractul de credit încheiat între codebitorii solidari și instituția de credit.

44 Din cele de mai sus, precum și din obiectivele de previzibilitate, de unificare și de bună administrare a justiției astfel cum sunt urmărite prin Regulamentul nr. 1215/2012, în conformitate cu considerentele (15) și (16) ale acestuia, rezultă că articolul 7 punctul 1 litera (b) a doua liniuță din acest regulament trebuie interpretat în sensul că instanța competentă să se pronunțe cu privire la o astfel de acțiune este cea a locului din statul membru unde se află sediul respectivei instituții de credit, ca loc de executare a obligației care servește drept temei pentru o asemenea acțiune în regres.

45 În această privință, observația formulată de fiecare dintre părțile din litigiul principal potrivit căreia acestea au, ambele, calitatea de consumator și trebuie, în consecință, să beneficieze de normele de competență prevăzute, în materia contractelor încheiate de consumatori, la articolele 17 și 18 din

Regulamentul nr. 1215/2012 nu este pertinentă. Astfel, după cum a arătat Curtea în privința articolelor 15 și 16 din Regulamentul nr. 44/2001, normele menționate nu sunt aplicabile raporturilor dintre doi consumatori (a se vedea în acest sens Hotărârea din 5 decembrie 2013, Vapenik, C-508/12, EU:C:2013:790, punctul 34).

46 Având în vedere cele care precedă, este necesar să se răspundă la a treia întrebare că articolul 7 punctul 1 litera (b) a doua liniuță din Regulamentul nr. 1215/2012 trebuie interpretat în sensul că, în cazul în care o instituție de credit a acordat un credit în favoarea a doi codebitori solidari, „locul dintr-un stat membru unde, în temeiul contractului, au fost sau ar fi trebuit să fie prestate serviciile” în sensul acestei dispoziții este, în absența vreunei convenții contrare, locul sediului instituției în cauză, inclusiv în vederea determinării competenței teritoriale a instanței chemate să se pronunțe cu privire la acțiunea în regres între acești codebitori.

Cu privire la a patra întrebare

47 Având în vedere răspunsul dat la a treia întrebare, nu este necesar să se răspundă la a patra întrebare.

Cu privire la cheltuielile de judecată

48 Întrucât, în privința părților din litigiul principal, procedura are caracterul unui incident survenit la instanța de trimitere, este de competența acesteia să se pronunțe cu privire la cheltuielile de judecată. Cheltuielile efectuate pentru a prezenta observații Curții, altele decât cele ale părților menționate, nu pot face obiectul unei rambursări.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera a treia) declară:

1) **Articolul 7 punctul 1 din Regulamentul (UE) nr. 1215/2012 al Parlamentului European și al Consiliului din 12 decembrie 2012 privind competența judiciară, recunoașterea și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială trebuie interpretat în sensul că o acțiune în regres între codebitorii solidari ai unui contract de credit se încadrează în „materia contractuală” la care se referă această dispoziție.**

2) **Articolul 7 punctul 1 litera (b) a doua liniuță din Regulamentul nr. 1215/2012 trebuie interpretat în sensul că un contract de credit precum cel în discuție în litigiul principal, încheiat între o instituție de credit și doi codebitori solidari, trebuie să fie calificat drept „contract de prestare de servicii”, menționat în această dispoziție.**

3) **Articolul 7 punctul 1 litera (b) a doua liniuță din Regulamentul nr. 1215/2012 trebuie interpretat în sensul că, în cazul în care o instituție de credit a acordat un credit în favoarea a doi codebitori solidari, „locul dintr-un stat membru unde, în temeiul contractului, au fost sau ar fi trebuit să fie prestate serviciile” în sensul acestei dispoziții este, în absența vreunei convenții contrare, locul sediului instituției în cauză, inclusiv în vederea determinării competenței teritoriale a instanței chemate să se pronunțe cu privire la acțiunea în regres între acești codebitori.**

Semnături